

telství jakožto úřad veřejné obžaloby nejen nezakročilo ve prospěch obžalovaného ve smyslu předposledního odstavce Šu 4 nařízení, naopak na obžalovaného podalo obžalobu a proti osvobozujícímu výroku zmateční stížnost. Ježto se tudíž nalézací soud otázkou viny obžalovaného v tomto směru vůbec neobíral, bylo odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a rozsudek i v této části jako zmatečný zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2400.

S hlediska Šu 486 b) čís. 2 tr. zák. jest pro otázku viny lhostejno, zda se pachatel pak zachoval podle úmysly s dlužníkem, či nikoliv.

Podmínkou promlčení (§ 531 a), b) tr. zák.) jest skutečná náhrada škody, o níž nelze mluvit, jestliže se poškozený nároku na náhradu ať zcela nebo částečně vzdal.

(Rozh. ze dne 4. června 1926, Zm I 745/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústní líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 3. září 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti majetku podle Šu 486 b) čís. 2 a 486 c) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného Josefa V-a vytýká rozsudku neúplnost, protože nebylo přihlíženo k výpovědím svědků J-a a Dra F-a, podle nichž V. nechtěl přistoupiti na vyrovnací kvotu Š-em nabízenou. Jest pravda, že oba svědci se vyslovili mimo jiné také v tom smyslu, ve kterém se jich dovolává zmateční stížnost. Ale tyto výpovědi nejsou závažny ani pro otázku viny stěžovatelů ani pro otázku věrohodnosti spoluobžalovaného Š-a. Neboť zákon prohlašuje za trestno, dá-li si někdo slíbiti nebo přijme-li majetkový prospěch za výkon práva hlasovacího v určitém smyslu a jest tedy pro otázku viny lhostejno, zda se pak vinník zachoval vskutku podle úmluvy s úpadcem (Srov. Bartsch-Löffler II. str. 570 pozn. 20.). Ostatně svědkové nevylučují, nýbrž připouštějí, že stěžovatel hlasoval pro zvýšenou kvotu Š-em nakonec nabídnutou. Z téže úvahy jest však také patrné, že ani pro otázku věrohodnosti spoluobžalovaného Š-a nelze z výpovědí oněch svědků nic spolehlivého vyvoditi, zvláště když není jisto, zda nebyl odpor stěžovatelův proti propositím Š-ovým pouze zdánlivým, vypočítaným na odvrácení případného podezření z dorozumění s úpadcem, jak také naznačuje obžalovaný Š. při hlavním přelíčení.

Důvod zmatečnosti podle čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. uplatňován jest zmateční stížností obou obžalovaných. Důvody jejich soustřeďují se v námitce, že trestný čin stěžovatelův jest promlčen vzhledem k tomu, že od doby, kdy byl jimi spáchán (podle rozsudku ve dnech 26. května a 9. června 1922) uplynula do dne prvního jich výslechu (k němu podle

spisů došlo teprve dne 2. pokud se týče 15. dubna 1924) jednoroční promlčecí lhůta Šu 532 tr. zák., promlčení pak prý není na závalu ani žádná ze zákonných překážek, vypočtených pod a-c) druhého odstavce Šu 531 tr. zák. Námitka jest bezpodstatná. Obžalovaní nevyhověli podle názoru nalézacího soudu všem podmínkám promlčení proto, že, jak se praví v rozsudkových důvodech, stěžovatelé nahradili Josefě K-ové jen 20.000 Kč, kdežto dalších 20.000 Kč mají doposud v rukou a taktéž obžalovaný Š. nesnažil se nahraditi škodu, kterou způsobil svým ostatním věřitelům. Jak patrně, nalézací soud nepokládá za splněny podmínky Šu 531 odst. druhý a), b) tr. zák. Zmateční stížnost namítá především, že stěžovatelé nemají již v rukou žádného užitku z trestného činu, jelikož prý jednak peníze, které obdrželi, odvedli svým firmám, jednak firmy zbytek peněz těch ve výši 20.000 Kč ba daleko více prosoudily ve svých sporech s Josefou K-ovou. Než tyto skutečnosti, i kdyby se zakládaly na pravdě, nedotýkají se nikterak správnosti rozsudkového zjištění, podle něhož stěžovatelé nahradili pouze část škody, způsobené jejich trestným činem, jež zmateční stížnost ani přímo nenapadá a na jehož správnosti nemění ničeho ani okolnost jí zdůrazňovaná, rozsudkem ostatně nezjistěná, že totiž K-ová prohlásila, že se s oběma firmami mimosoudně úplně vyrovnala, neboť zákonnou podmínkou promlčení je skutečná náhrada, o níž však nemůže býti řeči, jestliže se poškozený svého nároku na náhradu ať zcela nebo částečně vzal (srov. rozh. býv. víd. soudu žruš. čís. 2436). Že stěžovatelé prosoudili peníze vyčerpávající nebo i převyšující částky, jichž se Josefa K-ová smírem vzdala, nedokazuje, že stěžovatelé »nemají v rukou« prospěchu z trestného činu, neboť plyne z toho naopak, že stěžovatelé svůj závazek palmární a expensní mohli bez újmy ostatního vlastního jmění zapraviti z peněz vyzískaných trestným činem.

Čís. 2401.

Stav rozčilení nezakládá nezpůsobilost k svědectví ani důvod k vyšetření duševního stavu svědkova (§§y 134, 150, 151 tr. ř.).

Samosoudce vykonávající trestní soudnictví u okresního soudu jest vrchností ve smyslu Šu 187 tr. zák.

(Rozh. ze dne 4. června 1926, Zm I 157/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústní líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 17. února 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle Šu 181 tr. zák., přestupkem podvodu podle Šu 197, 461 tr. zák. a zločinem vydírání podle Šu 98 b) tr. zák.

Důvody:

Důvod zmatečnosti podle čís. 4 Šu 281 tr. ř., přicházející v úvahu ohledně zločinu podle Šu 98 b) tr. zák. a přestupku podvodu podle §§ů 197 a 461 tr. zák., shledává zmateční stížnost v tom, že nebyl připuštěn